

DE
MIDDERNACHT
BENDE

Andere boeken van David Walliams bij Clavis:

Broodje rat

De ergste juffen en meesters van de wereld

De ergste ouders van de wereld

De grootste ettertjes van de wereld

De grootste ettertjes van de wereld 2

De grootste ettertjes van de wereld 3

De Middernachtbende

De waanzinnige tandarts

De wereld van David Walliams

Dinges

Het beest van Buckingham Palace

Het ijsmonster

Meneer Stink

Oma boef

Opa vlucht

Papa bandiet

Slijm

Tante Troela

David Walliams
DE
MIDDERNACHT
BENDE

*met illustraties van Tony Ross
vertaald door Roger Vanbrabant*

*Voor Wendy en Henry, twee enthousiaste lezers
en schrijvers in spe
David x*

David Walliams
De Middernachtbende

Vijfde druk 2022

Tekst © 2016 David Walliams
Illustraties © 2016 Tony Ross
Belettering auteursnaam © 2010 Quentin Blake
© 2017 voor het Nederlandse taalgebied: Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagillustratie: Tony Ross
Vertaling uit het Engels: Roger Vanbrabant
Oorspronkelijke titel: *The Midnight Gang*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books,
een afdeling van HarperCollins Publishers Ltd, Londen
NUR 282
ISBN 978 90 448 2964 8
D/2017/4124/052
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

De auteur en de illustrator behouden het morele recht om erkend te worden als makers van dit werk.

→ BEDANKJES →

Hen wil ik graag bedanken:

→ ILLUSTRATOR →
TONY ROSS

→ MIJN UITGEVER →
ANN-JANINE
MURTAGH

→ CEO →
CHARLIE
REDMAYNE

→ MIJN LITERAIR AGENT →
PAUL STEVENS

→ MIJN REDACTEUR →
ALICE
BLACKER

→ PUBLISHING DIRECTOR →
KATE BURNS

→ HOOFDREDACTEUR →
SAMANTHA
STEWART

→ CREATIVE DIRECTOR →
VAL BRATHWAITE

→ MIJN OMSLAGONTWERPER →
KATE CLARKE

→ MIJN TEXT DESIGNER →
ELORINE GRANT

→ DESIGNER →
MANDA SCOTT

→ MARKETING- EN
PR-MANAGER →
GERALDINE
STROUD

→ BRAND DIRECTOR →
ALISON RUANE

→ MIJN PUBLICITEITSAGENT →
SAM WHITE

→ MIJN UITGEVER VAN LUISTERBOEKEN →
TANYA BRENNAND
-ROPER

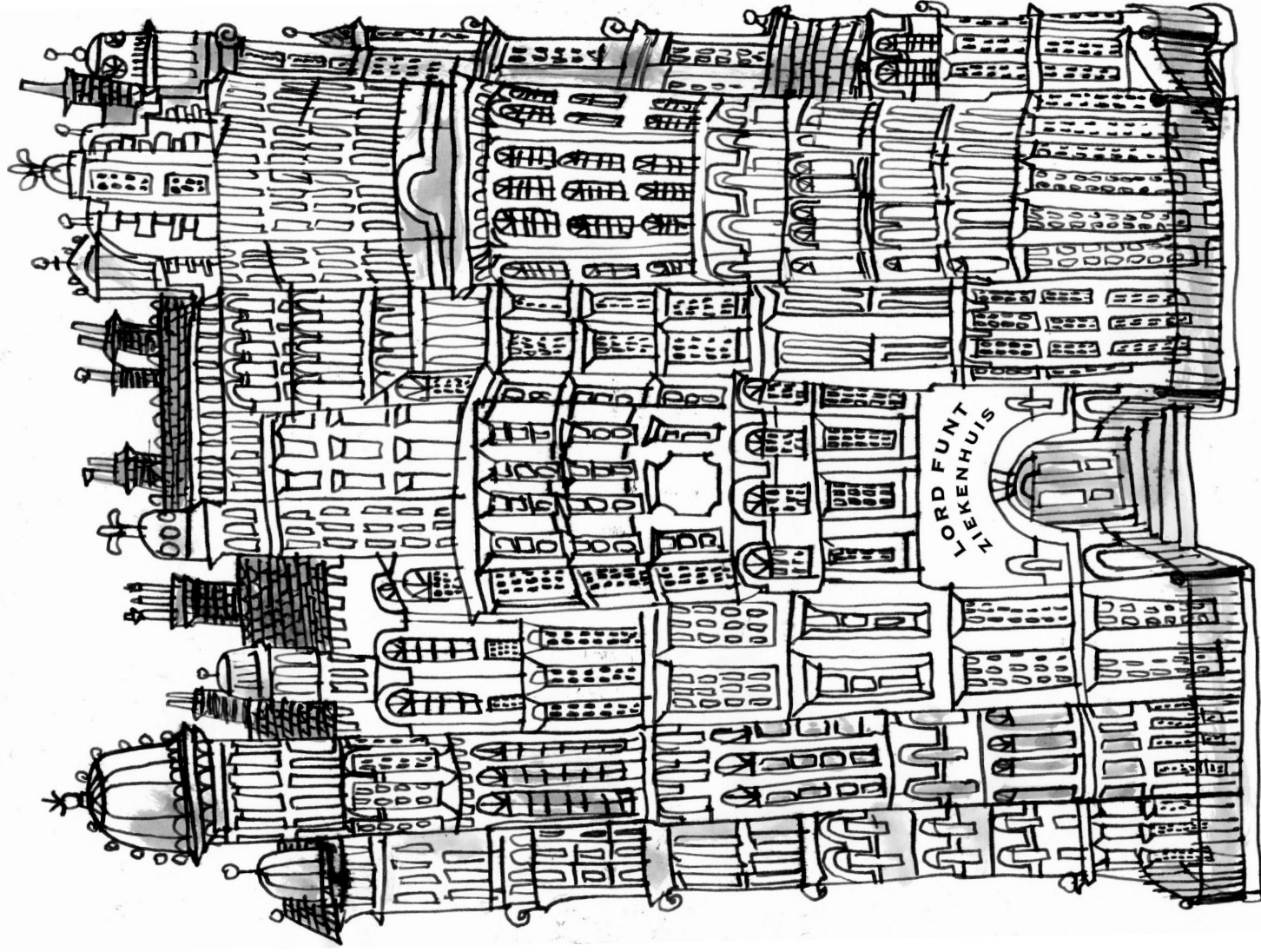
David Walliams

Welkom in de wereld van de Middernachtbende.

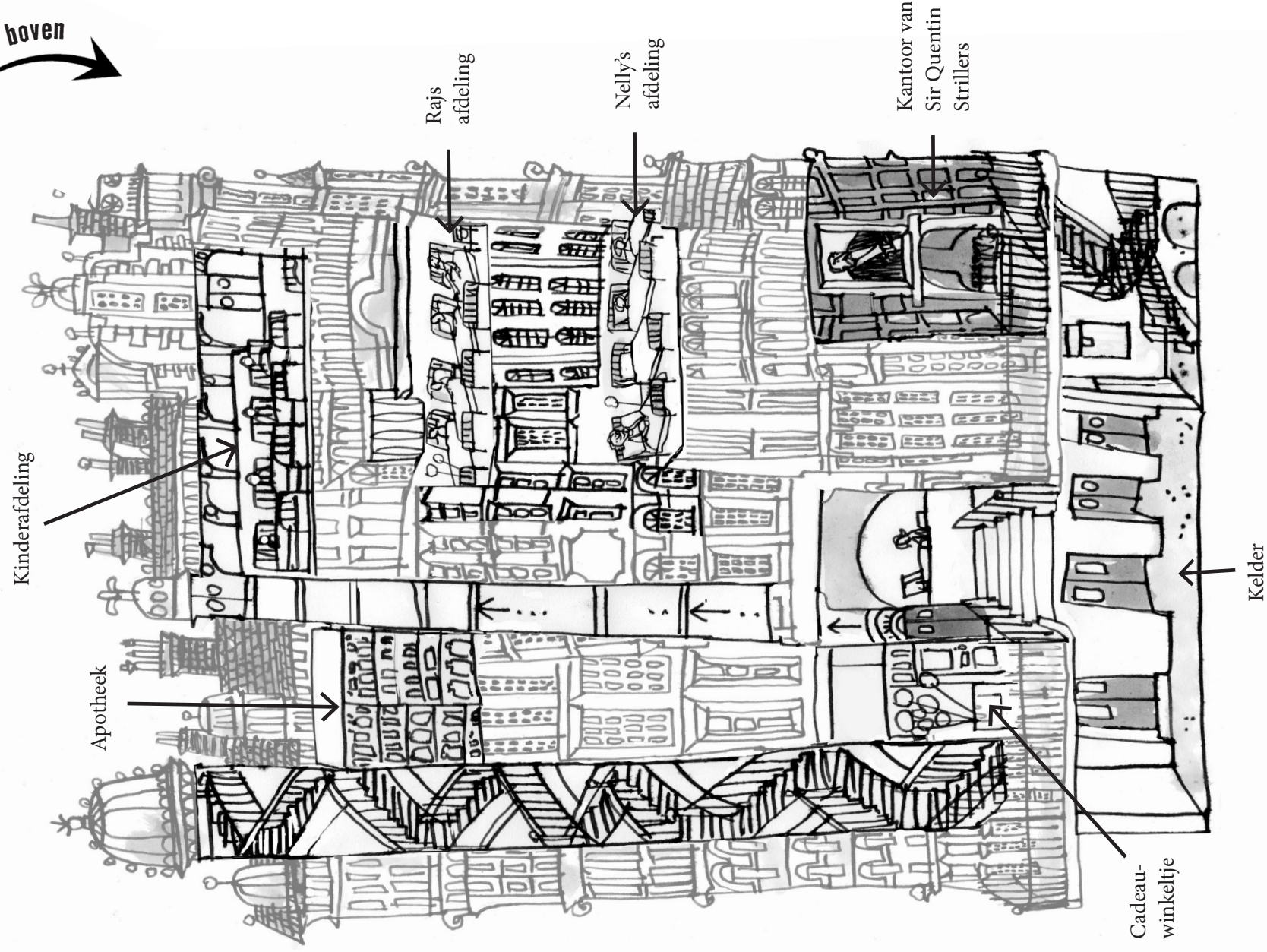
Dit is het **LORD FUNT ZIEKENHUIS** in Londen, Engeland.
Het werd lang geleden gebouwd en moest al jaren afgebroken zijn.
Het ziekenhuis draagt de naam van zijn stichter, wijlen Lord Funt.

Deze kant boven

Neem een kijkje in het LORD FUNT ZIEKENHUIS.

Deze kant boven

Maak kennis met de patiënten op de kinderafdeling, heel hoog op de vierenveertigste verdieping van het ziekenhuis.

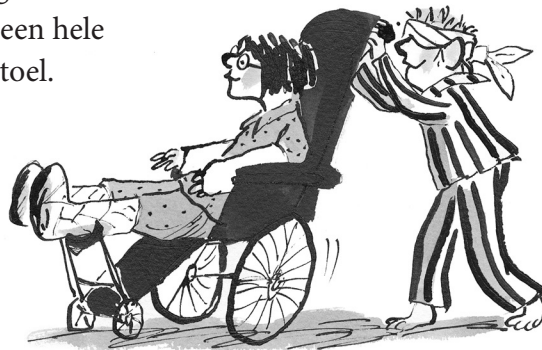

Dit is Tom. Hij is twaalf en zit op een chique kostschool. Hij heeft een buil op zijn hoofd.

George is elf. Hij komt uit East End, een volkswijk van Londen. Zijn amandelen werden weggehaald en hij is aan het herstellen van de operatie.

Amber is ook twaalf. Ze heeft allebei haar benen en allebei haar armen gebroken. Daardoor zit ze al een hele tijd in een rolstoel.

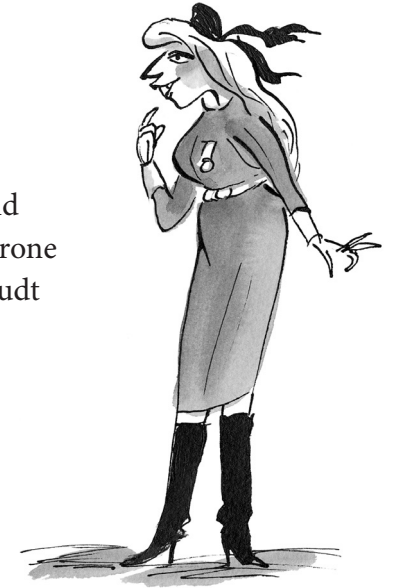
Ook Robin is twaalf. Hij herstelt van een oogoperatie en kan nog helemaal niets zien.

Sally is nog maar tien en dus de jongste van de groep. Ze is erg ziek en slaapt heel veel.

Beneden, in een van de zalen voor volwassenen, verblijft Nelly. Ze is negenennegentig jaar en de oudste patiënt in het ziekenhuis.

De kinderafdeling wordt geleid door een hoofdverpleegster, Matrone genoemd. Ze is erg bezig en houdt helemaal niet van kinderen.

Er werken honderden mensen in het LORD FUNT ZIEKENHUIS.
Onder anderen:

De conciërge.
Een in zichzelf gekeerde man.
Niemand kent zijn echte naam.
Hij moet in het ziekenhuis patiënten en materiaal naar de juiste plek brengen en hij lijkt nooit buiten te komen.

Dokter Loppers is nog maar pas dokter en je kunt hem makkelijk beetnemen.

Tootsie is de kantinejuf. Met haar serveerkar brengt ze de maaltijden voor de patiënten rond.

Dilly is een van de schoonmaaksters. Je kunt altijd zien waar ze schoongemaakt heeft, want dan ligt daar een lang spoor van sigarettenas.

Zuster Meese is verpleegster. Ze ziet er altijd afgepeigerd uit en lijkt nooit eens een vrije avond te hebben.

Meneer Cod is de oude apotheker. Hij draagt een hoorapparaat en een bril met dikke glazen. Meneer Cod is verantwoordelijk voor de apotheek van het ziekenhuis.

Sir Quentin Strillers is de deftige
directeur van het ziekenhuis.
Iedereen en alles staat onder
zijn leiding.

Buiten het ziekenhuis leren
we meneer Thews kennen.
Hij is de directeur van Toms school,
de *Sint-Willems Kostschool voor Jongens*.

Om middernacht
zijn alle
kinderen
diep in slaap ...

behalve natuurlijk ...
de Middernachtbende!

Om twaalf uur

beginnen

hun

avonturen pas.

‘Aaarrggghh!’ schreeuwde de jongen.

Het monsterlijkste gezicht dat hij ooit gezien had, keek op hem neer. Het was het gezicht van een man, maar het was helemaal verwrongen. De ene kant was groter en de andere kleiner dan normaal. Het gezicht glimlachte alsof het de jongen wilde geruststellen. Maar er zaten afgebroken en rotte tanden in de mond en daardoor werd de jongen nog angstiger.

‘Aaaaarrrrrgggghhhhh!!!!’ schreeuwde hij weer.

‘Het komt wel in orde, jongeheer,’ brabbelde de man. ‘Probeer alsjeblieft kalm te blijven.’

Zijn gezicht was zo erg misvormd dat hij niet behoorlijk kon praten.

Wie was die man en wat was hij van plan?

Toen pas drong het tot de jongen door

dat hij op zijn rug lag en recht naar boven keek. Het voelde bijna alsof hij aan het drijven was. Maar er **rammelde** iets. Hij **rammelde**. Hij begreep dat hij op een brancard lag. Een brancard met wiebelige wielen.

In zijn hoofd zwermden vragen als sprinkhanen.

Waar was hij?

Hoe was hij daar gekomen?

Waarom kon hij zich niets herinneren?

En – de belangrijkste vraag – wie was die afschuwelijke man?

De brancard rolde langzaam door de lange gang. De jongen hoorde het geluid van iets dat over de vloer gesleept werd. Het klonk als het *geknerp* van een schoen.

Hij keek omlaag. De man hinkte. Net als bij zijn gezicht was de ene kant van zijn lichaam kleiner dan de andere. En daardoor sleepte hij zijn verschrompelde been achter zich aan. Het zag eruit alsof elke beweging pijn deed.

BÈNG!

Een grote dubbele deur zwaaide open. De brancard rolde een kamer in en kwam tot stilstand. Er werd een gordijn dichtgeschoven om de jongen af te schermen.

‘Ik hoop dat je niet te ongemakkelijk lag, jongeheer,’ zei de man. De jongen vond het vreemd dat de man hem ‘heer’ noemde. Nooit eerder had iemand hem ‘heer’ genoemd. Hij was nog maar twaalf jaar. ‘Heer’ was een titel voor de leerkrachten op zijn kostschool. ‘Wacht hier maar even. Ik ben de conciërge maar. Ik zal de zuster erbij halen. Zuster!’

Terwijl hij daar lag, kreeg de jongen het vreemde gevoel dat hij losgekoppeld werd van zijn eigen lijf. Het voelde krachteloos. Levenloos.

Maar de pijn zat in zijn hoofd. Bonkend. Gloeiend. Als dat gevoel een kleur had gehad, was het rood geweest.

Vlammend, vurig, felrood.

De pijn was zo intens dat hij zijn ogen dichtkneep.

Toen hij ze weer opendeed, stelde hij vast dat hij vlak in het felle licht van een tl-buis keek. En daardoor werd zijn hoofdpijn nog erger.

Hij hoorde voetstappen dichterbij komen.

Het gordijn werd opzijgerukt.

Een forse oudere vrouw in blauw-wit uniform en met een kapje op haar hoofd boog zich over de jongen en onderzocht zijn hoofd. Er zaten donkere kringen onder haar bloeddorlopen ogen. Weerbarstig grijs haar lag plat op haar hoofd. Haar gezicht was rood en ruw, alsof ze het met een

kaasschaaf bewerkt had. Kortom, ze zag eruit als iemand die een week niet geslapen heeft en daar boos om is.

‘Lieve hemel’ mompelde ze, meer in zichzelf dan tegen iemand anders. ‘Lieve hemel, lieve hemel. Lieve hemel, lieve hemel, lieve hemel ...’

De jongen was zo in de war dat het een paar tellen duurde voordat het tot hem doordrong dat de vrouw een verpleegstersuniform droeg.

Toen begreep hij eindelijk waar hij was. In een ziekenhuis. Nooit eerder was hij in een ziekenhuis geweest. Behalve toen hij geboren werd, maar daar kon hij zich niets van herinneren.

Zijn ogen dwaalden naar de badge die de vrouw droeg. **ZUSTER MEESE, LORD FUNT ZIEKENHUIS.**

‘Dat is een buil,’ zei de verpleegster. ‘Een hele dikke buil. Doet dit pijn?’ Ze priemde hard met een vinger op zijn hoofd.

‘Aaaauuuu!’ schreeuwde hij, zo hard dat het door de gang echode.

‘Wat lichte pijn,’ mompelde ze. ‘Ik roep de dokter even ... Dokter!’

Het gordijn werd opengetrokken en meteen weer dichtgeschoven.

De jongen bleef liggen en staaarde naar het plafond. En weer hoorde hij voetstappen, maar die verwijderden zich.

‘Dokter!’ blafte de verpleegster opnieuw, nu ergens in de gang.

‘Ik kom eraan, zuster!’ klonk in de verte een stem.

‘Haast je!’ schreeuwde de verpleegster.

‘Sorry!’ zei de stem.

Nu kwamen er voetstappen vlug dichterbij.

Het gordijn werd opzijgeschoven.

Een jonge man met een puntig gezicht kwam binnenwaaien. Zijn lange witte doktersjas wapperde achter hem aan.

‘Hemeltjelijef,’ zei hij met een deftig accent. ‘Hemeltjelijef, hemeltjelijef. Door zich te haasten was hij wat buiten adem.

De jongen keek naar zijn badge. DOKTER LUPPERS.

‘Wat een dikke buil. Doet dit pijn?’ De dokter trok een potlood uit zijn borstzakje en klopte ermee op het hoofd van de jongen.

‘Aaaauuu!’ schreeuwde die weer. Het was niet zo erg als met een knokige oude vinger gepord worden, maar het deed wel pijn.

‘Sorry, sorry, sorry!’ Dien alsjeblieft geen klacht in. Ik ben nog maar net afgestudeerd als dokter, weet je.’

‘Zal ik niet doen,’ mompelde de jongen.

‘Zeker weten?’

‘Heel zeker!’

‘Dank je wel. Nu moet ik alleen zorgen dat ik de puntjes correct op de i zet door dit opnameformulier heel nauwkeurig in te vullen.’ De dokter begon een formulier af te rollen. Het zag eruit alsof het wel een week kon duren voordat het ingevuld zou zijn.

De jongen zuchtte.

‘Zo, jongeman ...’ begon de dokter op een zangerige toon om de vervelende klus wat leuker te maken.

‘Hoe heet je?’

Ineens was het hoofd van de jongen helemaal leeg.

Nooit eerder had hij niet meer geweten hoe hij heette.

‘Je naam?’ vroeg de dokter opnieuw.

Maar hoe hard hij ook probeerde, de jongen kon zich niet herinneren hoe hij heette.

‘Ik weet het niet,’ stamelde hij.

HOOFDSTUK 2

HIER OF ELDERS

Er vloog een vleugje paniek over het gezicht van de dokter. ‘Lieve hemel,’ zei hij. ‘Er staan honderdtweënnegentig vragen op dit formulier en we zitten al vast bij de eerste.’

‘Het spijt me,’ antwoordde de jongen. Terwijl hij daar lag op het ziekenhuisbed op wieltjes gleed er een traan over zijn wang. Hij voelde zich een mislukkeling, want hij kon zich zelfs zijn eigen naam niet herinneren.

‘O jee!’ zei de dokter. ‘Je bent aan het huilen! Hou alsjeblieft op met huilen! Stel je voor dat de directeur van het ziekenhuis hier voorbijkomt en denkt dat ik je overstuur gemaakt heb!’

De jongen deed zijn best om zijn tranen terug te dringen. Dokter Luppers zocht in zijn zakken naar een zakdoek, maar hij vond er geen. Daarom droogde hij de ogen van de jongen met het formulier.

‘O jee!’ riep hij weer. ‘Nu is het formulier nat!’ Hij begon erop te blazen om het te laten drogen. Daar moest de jongen om lachen. ‘Leuk!’ zei de dokter. ‘Je lacht! Luister, ik weet ze-

